

Có nên du lịch Trung Cộng không?

Nếu chúng tôi có bán chuyến land tour đi chơi 4 thành phố Thượng Hải, Vô Tích, Hàng Châu và Tô Châu 7 ngày 5 đêm với giá tour là \$175 hoặc là chuyến land tour 9 ngày 7 đêm đi năm thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Hàng Châu, Tô Châu với giá là \$205 (dĩ nhiên cả hai chuyến này đều phải cộng thêm vé máy bay khứ hồi Hoa Kỳ-Trung Cộng).

Công nhân quét nước mưa trước quảng trường
Thiên An Môn, Bắc Kinh. (Hình: Lintao Zhang/Getty Images)

Giá land tour như thế này và chúng tôi còn có thể bớt thêm 10% cho khách hàng. Giá tour rẻ quá cho một chuyến đi chơi Trung Cộng phải không thưa quý vị! Nhưng nếu quý vị gọi cho chúng tôi thì chúng tôi sẽ không ngần ngại giới thiệu đến quý vị nhiều chuyến du lịch tốt hơn là đi Trung Cộng ở ngay thời điểm bây giờ.

Chưa có một đất nước nào lại có những tour du lịch rẻ như Trung Cộng đang quảng cáo như vậy. Dĩ nhiên ai cũng có câu hỏi trong đầu, bán rẻ như thế họ làm sao sống được! Ấy thế mà họ sống, còn sống mạnh nữa là đằng khác. Bởi vì sau chuyến du lịch đó, người bị “suy yếu” không phải là họ mà là chính bạn. Họ đã thành công khi khách hàng chỉ vì tham rẻ mà tham dự chuyến du lịch của họ. Điều kiện duy nhất của chương trình du lịch là họ đưa du khách đi mua sắm chứ không nhằm mục đích đi thăm danh lam thắng cảnh nên bạn sẽ được đi mua “ngọc trai” ở Vô Tích (Wuxi), mua “lụa” ở Tô Châu, mua “trà Long Tỉnh” ở Hàng Châu, mua “đá quý” “cẩm thạch” ở Thượng Hải hay mua “thuốc Đông Y” và thăm nơi làm và bán “ngọc” ở Bắc Kinh.

Những món hàng đó luôn được quảng cáo là đẹp, tốt, sang trọng, và là “đồ thật” nên giá cả ở các cửa hiệu quốc doanh này lúc nào cũng được theo bảng giá bay bổng trên mây. Người Hoa nắm được cái ý thích của khách hàng nên họ được huấn luyện nói năng như vẹt mà không hề ngượng miệng, họ sẵn sàng nói láo, nói hạ giá và níu kéo du khách để bán cho bằng được. Chỉ có một điều mà nếu tinh ý thì người ta sẽ thấy khách nội địa Trung Cộng chẳng thấy ai mua những món hàng “made in China” này cả vì cái giá trời ơi đất hỡi mà các cửa hàng quốc doanh bán lừa du khách ngoại quốc. Tôi đã từng chứng kiến cảnh họ bán năm cái vòng ngọc đeo tay (có cùng một giá trên quầy hàng) theo 5 cái giá khác nhau, khác biệt nhau đến hơn \$300. Người mua cuối cùng là được rẻ nhất, nhưng không có nghĩa là không mua hớ. Tôi vẫn cho rằng không có du khách nào là không mua hớ cả, chỉ có mua hớ nhiều hay ít mà thôi. Đi Trung Cộng mà không mua hớ là chưa phải đi Trung Cộng.

Còn nói đến các tiệm thuốc Đông Y của Trung Cộng thì hay tuyệt, thuốc trị bá bệnh. Chỉ cần bạn ghé vào các cửa hàng quốc doanh bán thuốc Đông Y, nhìn cách họ xây cất và trang trí tiệm thuốc thì người ta nhận biết là họ làm việc rất có lớp lang để moi tiền du khách. Trước tiên, bạn được họ mời khám bệnh “miễn phí,” ông thầy thuốc Đông Y tốn chừng 10 phút bắt mạch, nói chuyện đoán mò như thầy bói với bạn. Trước khi đứng lên, ông sẽ viết cho bạn toa thuốc và nói bạn nên dùng trong bao lâu như ba tháng, sáu tháng hay một năm. Nhưng khi đem toa thuốc ra quầy bán thuốc thì du khách mới bật ngửa ra vì giá cả quá đắt. “Năm bảy căn bệnh khác nhau” do các ông thầy Đông Y này chẩn bệnh đều được kê toa dùng chung một toa thuốc. Bệnh nào cũng chỉ cần uống thế thôi, nhưng phải uống ít nhất sáu tháng mới thấy hiệu nghiệm. Còn đắt quá thì thầy thuốc nói bạn nên mua thử uống ba tháng, hết thì lại gửi email order, họ sẽ gửi đến nhà cho bạn. Thế mới thấy cái siêu việt của các ông thầy Đông Y quốc doanh Trung Cộng. Các ông đi chữa bệnh cho người khác mà sao nhìn các ông cũng không được khỏe lắm.

Mua ngọc, mua trà, mua thuốc, chẩn bệnh, bán thuốc Đông Y hay mua bất cứ món hàng nào ở Trung Cộng thì du khách nên nhớ rằng bạn đang mua những món hàng “made in China.” Không phải vô cớ mà những món hàng giống như trên lại tốt hơn nếu mua ở Đài Loan hay Singapore vì các cửa hàng ở các nơi đây không nằm trong hệ thống quốc doanh như bên Trung Cộng.

Người dân Đài Loan, Hongkong, Singapore họ đã có một nền giáo dục cao hơn rất nhiều so với người dân Trung Cộng. Trung Cộng không phải là Trung Quốc mà chính người dân Đài Loan mới xứng đáng được gọi là Trung Quốc vì sự văn minh của con người và xã hội. Hơn nữa danh từ “Trung Quốc” hình thành từ tên Trung Hoa Dân Quốc từ thời Tôn Dật Tiên, tên mà Thống Chế Tưởng Giới Thạch vẫn dùng khi đến Đài Loan. Còn Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa với chủ nghĩa cộng sản do đảng cộng sản chỉ huy không gọi là Trung Cộng thì gọi là gì bây giờ. Có chữ “Quốc” nào trong cái tên đó đâu! Đến danh từ tên mà cũng có ý lừa đảo lập lờ, nếu họ thật tốt thì có sợ gì mà không tự nhận là

Trung Cộng. (Vì thế tôi không gọi họ là Trung Quốc mà gọi họ là Trung Cộng cho đúng tên và chính danh.)

Có nhiều khách hàng hỏi tôi khi nào tôi tổ chức lại tour du lịch Trung Cộng, tôi thường hay trả lời lần nữa vì vẫn mong muốn có sự đổi thay của Trung Cộng với người dân của các nước láng giềng chung quanh trong đó có Việt Nam. Nhưng thời gian trôi qua và sự kiêu căng của Trung Cộng chỉ tăng lên và không hề giảm đi sự ngạo mạn đó. Hơn thế nữa những sự giả dối, thiếu phẩm chất trong các sản phẩm làm từ Trung Cộng cũng là một chuyện mà tôi cho là cần thời gian để suy nghĩ về tour du lịch Trung Cộng. Tôi không muốn khách hàng của chúng tôi bị lừa phỉnh và gạt găm bởi cái vô trách nhiệm và không có phẩm chất của các con buôn Trung Cộng.

Hơn nữa, một tour đi Trung Cộng như hiện nay thì phẩm chất của một tour du lịch cũng giảm nhiều với sự đắt đỏ leo thang. Khách ngoại quốc đến ít hơn ngày trước, vì thế một tour du lịch Trung Cộng hiện tại thì người ta thường hay cho người dân nội địa tham dự tour chung với người nước ngoài. Đây là một điều gây bức bối rất nhiều cho du khách nước ngoài vì hai nền văn hóa khác nhau. Bạn có muốn thử và tìm hiểu xem nền “văn hóa Trung Cộng” tốt như thế nào thì cũng rất nên đi Trung Cộng một chuyến cho biết nếp “lịch sử Trung Cộng.” Khắc nhỏ trước mặt người khác, đàn bà đàn ông lúc nào nói chuyện cũng [giống] như đánh nhau đến nơi, bệnh “tiểu đường” thì nhan nhản khắp ngõ ngách, họ không có khái niệm xếp hàng theo thứ tự nên chen lấn thoải mái, hàng nhái hàng giả mao thì bán công khai từ ngoài ngõ đến cả trong khách sạn năm sao. Lái xe là một thứ tự do tuyệt đối tại xứ này, ai lái sao cũng được. Tranh nhau giành đường là chuyện bình thường hàng ngày của phương tiện giao thông.

Nhưng nếu du khách là một người không quan tâm đến những vấn đề như trên thì chuyện đi du lịch Trung Cộng vẫn có thể tạm chấp nhận cho một chuyến du lịch theo ý thích của mình.

Không ai chối cãi được rằng Trung Hoa lục địa có nhiều thắng cảnh thiên nhiên đáng xem, đáng du ngoạn. Ngày nay, các nơi chốn lịch sử và văn hóa cũng đã bị “phục chế” [cải đổi] rất nhiều, nhiều vật cổ mới được làm xong ngày hôm qua (antique yesterday) đem trưng bày và tour guide luôn nói là vật cổ vài trăm năm, nhưng du khách Việt Nam thường hay dễ tính vì khách người Việt cũng chỉ cần biết qua loa nơi chốn đó, nơi đã có những câu chuyện lịch sử văn hóa xảy ra. Nhưng chắc chắn một điều đất nước đó không phải là nơi xứng đáng để làm tour du lịch, mua sắm vì sự không lương thiện của con người và của hệ thống quốc doanh Trung Cộng.

Nhưng một lý do chính đáng hơn để chúng tôi bất hợp tác với các tour du lịch Trung Cộng là vấn đề các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa mà chính quyền Trung Cộng càng

ngày càng tỏ rõ ra cái bộ mặt đại hán của họ. Sự kiêu căng ngạo mạn của Trung Cộng chiếm đóng Hoàng Sa-Trường Sa trong thời gian vài năm nay đang là một vết thương đau cho những ai còn con tim và lương tri dành cho hai chữ Việt Nam (không dành cho Việt gian tay sai cho Tàu Cộng). Tại sao chúng ta lại phải đi du lịch và làm giàu cho những kẻ đang gậm nhấm đất nước của con cháu chúng ta sau này?

Có nhiều cách thể hiện sự chống đối tinh thần bá quyền Trung Cộng như biểu tình chống họ, như bất hợp tác và không mua hàng hóa “made in China.”

Biểu tình là một thái độ chính trị thực dụng để Trung Cộng thấy rõ được sự bộc lộ giận dữ của dân tộc Việt Nam. Tôi ngưỡng mộ những người đã can đảm bày tỏ thái độ như vậy. Bất hợp tác và không mua hàng hóa Trung Cộng thì tôi cho rằng đó không phải là một thái độ chính trị thực dụng mà đó chỉ là một thái độ tự trọng và sống tôn kính với tổ tiên Việt Nam mình, những người đã xả thân bảo vệ dòng giống Việt Nam từ ngàn năm qua để chúng ta còn hiện hữu đến hôm nay.

Trung Cộng chắc cũng quan ngại đến điều này vì có rất nhiều món hàng (bán khắp thế giới) không còn dám đề “made in China” nữa, họ tránh chữ China mà viết là “made in PRC” (made in People’s Republic of China) hay họ không đề gì cả. Mỗi lần mua một món quà kỷ niệm nào đó, khi không thấy nhãn hiệu làm ở đâu, tôi thường hay hỏi người bán: món hàng này có phải “made in China” không? Thường thì người bán trả lời là không biết hay họ im lặng, thế là tôi hiểu ngay món hàng làm từ đâu.

Tôi không đến Trung Cộng khi tinh thần đại hán vẫn còn nằm trong đầu óc của những người lãnh đạo hiếu chiến kiêu căng tự ti hợm hĩnh tưởng rằng có thể khắc phục được người Việt phương Nam. Thế giới đã thay đổi, chủ nghĩa cộng sản đã chết hơn 20 năm nay nhưng để lại cho người dân Trung Hoa cả một kho tàng văn hóa ô nhiễm cộng sản: bản thủ và vô văn minh. Văn minh không phải tự dung trên trời rơi xuống mà là bao gồm cả một nền dân trí giáo dục và trình độ xã hội. Trung Cộng cần 20 năm nữa khi mà thế hệ kiêu căng ngạo mạn không còn nữa thì may ra mới tiến lên bậc thềm đầu tiên của hai chữ Trung Quốc.

Trung Cộng là chiếc xe “made in China,” Việt Nam là cái đòn bẩy. Chỉ cần một cái thế đúng, đòn bẩy có thể làm chiếc xe lật nhào. Danh tướng Lý Thường Kiệt của Đại Việt đã từng chứng minh như thế. Trung Cộng không tin thì cứ xem lại lịch sử sẽ rõ.

Trần Nguyên Thăng/ATNT Tours & Travel

Nguồn: Internet eMail by Long Kangaru chuyển

Đăng ngày Thứ Bảy, July 28, 2018

Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH